

Sygn. akt I PK 305/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 12 października 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Katarzyna Gonera (przewodniczący)

SSN Jolanta Frańczak (sprawozdawca)

SSN Romualda Spyt

Protokolant Małgorzata Ślubowska

w sprawie z powództwa R. W.

przeciwko J. Zakładom Remontowym "D.i" Spółce z ograniczoną
odpowiedzialnością w [...]

o odprawę,

po rozpoznaniu na rozprawie w Izbie Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw
Publicznych w dniu 12 października 2017 r.,

skargi kasacyjnej powoda od wyroku Sądu Okręgowego - Sądu Pracy

i Ubezpieczeń Społecznych w [...] - Ośrodka Zamiejscowego w [...]

z dnia 31 maja 2016 r.,

**uchyła zaskarżony wyrok w punkcie 1 i 3 i w tym zakresie
przekazuje sprawę Sądowi Okręgowemu - Sądowi Pracy
i Ubezpieczeń Społecznych w [...] - Ośrodkowi Zamiejscowemu w
[...] do ponownego rozpoznania oraz
orzeczenia o kosztach postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Powód R. W. domagał się zasądzenia na jego rzecz od J. Zakładów Remontowych „D.” Sp. z o.o. w [...] (dalej jako Spółka) kwoty 37.309,46 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 21 lutego 2014 r. tytułem trzymiesięcznej odprawy oraz kwoty 6.813,48 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 11 czerwca 2013 r. tytułem wynagrodzenia za czas urlopu wypoczynkowego.

Sąd Rejonowy - Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych wyrokiem z dnia 8 grudnia 2015 r. zasądził od pozwanej Spółki na rzecz powoda kwotę 5.596,42 zł tytułem wynagrodzenia za czas urlopu wypoczynkowego z ustawowymi odsetkami od dnia 11 czerwca 2013 r. do dnia zapłaty (pkt 1), oddalił powództwo w pozostałej części (pkt 2), zniósł wzajemnie koszty postępowania pomiędzy stronami (pkt 3), nakazał pozwanej uiszczenie na rzecz Skarbu Państwa - Sądu Rejonowego 280 zł tytułem opłaty sądowej, od zapłaty której powód był ustawowo zwolniony (pkt 4) oraz wyrokowi w punkcie 1 nadał rygor natychmiastowej wykonalności (pkt 5).

Sąd Rejonowy ustalił, że z przedłożonego do akt sprawy świadectwa pracy wynika, iż powód był zatrudniony w pozwanej Spółce na podstawie umowy o pracę od dnia 2 stycznia 2003 r. do dnia 31 maja 2013 r. na stanowisku dyrektora ds. technicznych w pełnym wymiarze czasu pracy, a od 2009 r. jako członek zarządu. Umowę o pracę na stanowisku członka zarządu zawarł z powodem pełnomocnik powołany uchwałą zgromadzenia wspólników pozwanej Spółki. W dniu 22 kwietnia 2013 r. powód zwrócił się o udzielenie urlopu wypoczynkowego w dniach od 29 kwietnia do dnia 15 maja 2013 r., na co zgody udzielił mu, działając w imieniu pozwanej, prezes zarządu M. Z. Równocześnie powód zwrócił się z wnioskiem o udzielenie mu urlopu wypoczynkowego na okres od dnia 20 do dnia 31 maja 2013 r., ale wniosek ten nie został podpisany przez prezesa zarządu. W dniu 23 kwietnia 2013 r. powód złożył zgromadzeniu wspólników rezygnację z pełnienia funkcji członka zarządu z dniem 31 maja 2013 r. z powodu pogarszającego się stanu zdrowia oraz ze względów rodzinnych. W tym samym dniu złożył pismo o rozwiązanie umowy o pracę za porozumieniem stron. W dniu 29 kwietnia 2013 r. powód podpisał porozumienie, z którego wynikało, że pracodawca przyjął do wiadomości jego pismo o rozwiązaniu umowy o pracę na mocy porozumienia stron

i wyraził zgodę na propozycje w nim zawarte. Dodatkowo w tym piśmie powód oświadczył, że odstępuje od żądania odszkodowania określonego w pkt 6 umowy o pracę, jak również dodatkowej nagrody rocznej określonej w pkt 4 tej umowy. Do podpisania porozumienia stron doszło w trakcie spotkania powoda z prezesem zarządu w siedzibie pozwanej Spółki. Tego dnia powód przebywał już na urlopie wypoczynkowym. Prezes zarządu przedstawił powodowi treść porozumienia, zgodnie z którym pracodawca godził się na rozwiązanie umowy o pracę za porozumieniem stron pod warunkiem, że powód zrzeka się przysługującego mu odszkodowania, jak również dodatkowej nagrody rocznej. Po przedstawieniu tej propozycji, prezes zarządu udał się na inne spotkanie, pozostawiając powodowi niepodpisane przez żadną ze stron porozumienie. Świadcami tego zdarzenia byli W. G. oraz J. M. Powód po rozważeniu propozycji zawartych w piśmie z dnia 29 kwietnia 2013 r., podpisał to pismo w obecności wyżej wymienionych osób, a następnie zostawił je na biurku prezesa, który podpisał porozumienie jeszcze tego samego dnia. W dniu 20 maja 2013 r. powód pocztą elektroniczną otrzymał informację, że prezes zarządu wyraził zgodę na rozwiązanie umowy o pracę za porozumieniem stron z dniem 31 maja 2013 r. W dniach od 20 do 31 maja 2013 r. powód nie stawiał się do pracy, mimo iż wnioski o udzielenie mu urlopu na ten okres nie zostały podpisane przez prezesa zarządu pozwanej Spółki. Wobec tego pozwana, w imieniu której działał prezes zarządu, pismem z dnia 31 maja 2013 r. rozwiązała z powodem umowę o pracę na podstawie art. 52 § 1 pkt 1 k.p. z uwagi na nieusprawiedliwienie nieobecności w dniach 20 – 31 maja 2013 r. Oświadczenie woli o rozwiązaniu umowy o pracę oraz świadectwo pracy doręczono powodowi w dniu 6 czerwca 2013 r. W piśmie z dnia 11 czerwca 2013 r. powód wniósł o rozwiązanie umowy o pracę za porozumieniem stron, powołując się na ustne uzgodnienia z prezesem terminu wykorzystania urlopu wypoczynkowego. Pozwana zaprzeczyła jakimkolwiek ustaleniom co do urlopu, jednak prezes zarządu przychylił się do wniosku powoda o rozwiązanie umowy o pracę za porozumieniem stron, zaznaczając, że w mocy pozostaje porozumienie zawarte w dniu 29 kwietnia 2013 r. W dniu 25 czerwca 2013 r. nadzwyczajne posiedzenie wspólników podjęło uchwałę w sprawie przyjęcia rezygnacji powoda z funkcji członka zarządu.

W tak ustalonym stanie faktycznym Sąd Rejonowy uznał, że wiarygodnym

dokumentem jest pismo zawierające porozumienie stron z dnia 29 kwietnia 2013 r., gdyż w żaden sposób nie zostało wykazane sfabrykowanie tego dokumentu. Sąd uwzględnił postanowienie Sądu Rejonowego , Wydział II Karny (II Kp .../14), utrzymujące w mocy postanowienie prokuratury o umorzeniu dochodzenia w sprawie użycia w kwietniu 2013 r. w J. jako autentycznego dokumentu z dnia 29 kwietnia 2013 r. zawierającego porozumienie stron niniejszego postępowania o czyn z art. 270 § 1 k.k. Mając na uwadze zasady doświadczenia życiowego i logicznego rozumowania oraz że powód jest zainteresowany korzystnym dla siebie rozstrzygnięciem, jest osobą wykształconą, posiadającą doświadczenie na kierowniczym stanowisku, Sąd Rejonowy wykluczył by mógł on zostawić druki *in blanco* w siedzibie pozwanej, przebywając na urlopie. Tej okoliczności nie potwierdził także żaden inny dowód w sprawie.

Sąd Rejonowy przyjął jednak, że w sprawie nie doszło do skutecznego rozwiązania umowy o pracę z powodem. Do dnia 25 czerwca 2013 r. pozostawał on członkiem zarządu Spółki. Nie mógł w związku z tym zawrzeć skutecznie porozumienia dotyczącego rozwiązania umowy o pracę z prezesem zarządu, ponieważ Spółkę, jako pracodawcę, reprezentowała rada nadzorcza lub pełnomocnik powołany uchwałą zgromadzenia wspólników (art. 210 § 1 k.s.h.). Rezygnację z funkcji członka zarządu powód powinien złożyć na ręce pełnomocnika powołanego uchwałą zgromadzenia wspólników, a oświadczenie to należałoby uznać za złożone z chwilą, gdy doszłoby do pełnomocnika w taki sposób, że mógł zapoznać się z jego treścią. Oświadczenie powoda złożone zgromadzeniu wspólników doszło do tego organu w dniu 25 czerwca 2013 r. Zatem tego dnia został on skutecznie odwołany. Nie doszło więc do rozwiązania umowy o pracę z uwagi na brak prawidłowej reprezentacji Spółki. Gdyby nawet przyjąć, że powód skutecznie złożył rezygnację z pełnionej funkcji z dniem 31 maja 2013 r., to brak było po tej dacie oświadczeń stron dających podstawę do przyjęcia, iż umowa o pracę uległa rozwiązaniu. Jednocześnie Sąd Rejonowy uznał, że powodowi przysługuje wynagrodzenie za maj 2013 r., gdyż korzystał on z urlopu wypoczynkowego, na którego rozpoczęcie nie potrzebował zgody drugiego z członków zarządu.

Apelacje od wyroku Sądu pierwszej instancji wniosły obie strony. Powód

zaskarżył wyrok w punktach 2 i 3, wnosząc o jego zmianę w zaskarżonej części i zasądzenie od pozwanej na jego rzecz kwoty 37.309,46 zł wraz z ustawowymi odsetkami tytułem odprawy za rozwiązanie stosunku pracy. Pozwana zaskarżyła wyrok w punktach 1, 3, 4 i 5, wnosząc o jego zmianę przez oddalenie powództwa w zakresie kwoty 5.596,42 zł i zasądzonych kosztów postępowania, zarzucając Sądowi pierwszej instancji błędne przyjęcie, że powód w okresie od dnia 20 maja do dnia 31 maja 2013 r. przebywał na urlopie wypoczynkowym.

Sąd Okręgowy - Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w [...] - Ośrodek Zamiejscowy w [...] wyrokiem z dnia 31 maja 2016 r. oddalił apelację powoda (pkt 1), oddalił apelację pozwanej (pkt 2) oraz zasądził od powoda na rzecz pozwanej kwotę 900 zł tytułem zwrotu kosztów procesu za drugą instancję (pkt 3).

Sąd Okręgowy uznał, że roszczenie powoda dotyczące odprawy winno ulec oddaleniu z innych przyczyn niż wskazał to Sąd pierwszej instancji. W dniu 31 maja 2013 r. miała miejsce rezygnacja powoda z funkcji członka zarządu, co skutkowało wygaśnięciem mandatu członka zarządu (art. 202 § 4 k.s.h.). Art. 202 § 5 k.s.h. nakazuje do złożenia rezygnacji przez członka zarządu stosować odpowiednio przepisy o wypowiedzeniu zlecenia przez przyjmującego zlecenie, a przyjmujący zlecenie może umowę zlecenia wypowiedzieć w każdym czasie (art. 746 § 2 k.c.). Rezygnacja, skutkująca wygaśnięciem mandatu, jest jednostronną czynnością prawną, która nie wymaga przyjęcia przez jakikolwiek organ spółki, a jedynie zakomunikowania spółce, co wynika jednoznacznie z uchwały Sądu Najwyższego z dnia 31 marca 2016 r., III CZP 89/15 (OSNC 2016 nr 9, poz. 87). Skoro powód złożył rezygnację z funkcji członka zarządu z dniem 31 maja 2013 r., to do rozwiązania umowy o pracę doszło na mocy porozumienia stron na warunkach określonych w piśmie z dnia 29 kwietnia 2013 r. Sąd Okręgowy wskazał, że powód złożył pozwanej ofertę rozwiązania umowy o pracę na mocy porozumienia stron, w dniu 29 kwietnia 2013 r., w trakcie spotkania z prezesem zarządu, oraz dodatkowo oświadczył, że odstępuje od żądania odszkodowania określonego w pkt 6 umowy o pracę, jak również dodatkowej nagrody rocznej określonej w pkt 4 tej umowy. Między stronami doszło więc do porozumienia co do trybu i warunków rozwiązania umowy o pracę. Warunki tego porozumienia pozostały ostatecznie w mocy, gdyż na wniosek powoda z dnia 11 czerwca 2013 r. prezes pozwanej Spółki odstąpił od

rozwiązania umowy o pracę w trybie art. 52 § 1 pkt 1 k.p. Oznacza to, że do rozwiązania umowy o pracę na mocy porozumienia stron mogło dojść tylko na warunkach określonych przez strony w porozumieniu z dnia 29 kwietnia 2013 r., a więc ze zrzeczeniem się przez powoda odprawy określonej jako odszkodowanie, wynikającej z pkt 6 umowy o pracę.

W ocenie Sądu Okręgowego, dopuszczalne było zrzeczenie się przez powoda odprawy, stąd brak było podstaw do powoływania się przez niego na art. 84 k.p. Postanowienie umowne przewidujące wypłacenie członkowi zarządu spółki kapitałowej odszkodowania (odprawy) na skutek odwołania go ze składu zarządu spółki przez radę nadzorczą spółki lub wygaśnięcia mandatu członka zarządu spółki nie stanowi elementu treści umowy o pracę, nawet wówczas, gdy zostało zamieszczone w treści dokumentu obejmującego umowę o pracę na stanowisku dyrektora generalnego spółki. Do takiego postanowienia umownego stosownie do wyroku Sądu Najwyższego z dnia 6 września 2005 r., I PK 10/05 (OSNP 2006 nr 13-14, poz. 203), nie stosuje się art. 18 k.p. i art. 84 k.p. Jednocześnie Sąd Okręgowy w całości podzielił stanowisko Sądu pierwszej instancji, że powód w maju 2013 r. korzystał z urlopu wypoczynkowego, bowiem nie potrzebował na jego wykorzystanie zgody drugiego członka zarządu.

Skargę kasacyjną od wyroku Sądu Okręgowego w [...] wniósł powód zaskarżając go w części, tj. w punktach 1 i 3. Domagał się uchylenia wyroku w zaskarżonej części i przekazania w tym zakresie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi drugiej instancji z pozostawieniem temu Sądowi orzeczenia o kosztach postępowania kasacyjnego.

Skargę oparto na obu podstawach określonych w art. 398³ § 1 pkt 1 i 2 k.p.c., zarzucając:

1) naruszenie przepisów postępowania: a) art. 328 § 2 k.p.c. w związku z art. 391 § 1 k.p.c. przez ich nieprawidłowe zastosowanie polegające na braku pełnego omówienia przez Sąd Okręgowy dowodów, na których się oparł i przyczyn, dla których innym dowodom odmówił wiarygodności i mocy dowodowej oraz wyjaśnienia podstawy prawnej wyroku z przytoczeniem przepisów prawa, pełnego odniesienia się do całokształtu zgromadzonego materiału sprawy, nieprzeanalizowanie kwestii dotyczących istoty sporu i zarzutów, na których

koncentrował się spór, a także na przedstawieniu wyłącznie fragmentów kwestii spornych, co uniemożliwia poznanie toku rozumowania Sądu; b) art. 382 k.p.c. przez jego nieprawidłowe zastosowanie i pominięcie obszernych fragmentów materiału sprawy nieprzeanalizowanie kwestii ważności porozumienia z dnia 29 kwietnia 2013 r. z punktu widzenia art. 210 § 1 k.s.h., mimo wielokrotnego sygnalizowania tego zagadnienia przed Sądami obu instancji,

2) naruszenie prawa materialnego: a) art. 210 § 1 k.s.h. w związku z art. 58 § 1 k.c. w związku z art. 12, art. 8 i art. 29d ustawy o wynagradzaniu osób kierujących niektórymi podmiotami prawnymi (obecnie jednolity tekst: Dz.U. z 2017 r., poz. 1222) przez ich nieprawidłowe zastosowanie oraz art. 508 k.c. w związku z art. 890 § 1 k.c. w związku z art. 300 k.p. przez ich nieprawidłową wykładnię i błędne przyjęcie, że skarżący jako członek zarządu spółki z o.o. mógł zawierać umowę ze spółką, reprezentowaną przy tej czynności przez drugiego członka zarządu; pominięcie, iż naruszenie zakazu z art. 210 § 1 k.s.h. skutkuje nieważnością czynności prawnej; błędne przyjęcie, że porozumienie z dnia 29 kwietnia 2013 r. jest ważne i skuteczne, podczas gdy umowa ta, jako sprzeczna z bezwzględnie obowiązującymi przepisami prawa, była dotknięta sankcją nieważności; nieuwzględnienie, że umowa z dnia 29 kwietnia 2013 r., jako porozumienie zmierzające do zwolnienia z długu miała liczne wady konstrukcyjne, w szczególności nie wskazywała, w jakiej wysokości ma zwalniać z długu oraz z jakiej przyczyny; b) art. 84 k.p., art. 300 k.p. w związku z art. 58 § 1 k.c. w związku z art. 12, art. 8 i art. 29d ustawy o wynagradzaniu osób kierujących niektórymi podmiotami prawnymi przez ich nieprawidłową wykładnię i zastosowanie przez błędne przyjęcie, że dopuszczalne jest zrzeczenie się prawa do odprawy z tytułu rozwiązania stosunku pracy także wówczas, gdy jest ona świadczeniem, o którym stanowi ta ustawa.

W odpowiedzi na skargę kasacyjną pozwana wniosła o oddalenie skargi w całości oraz o zasądzenie od skarżącego na jej rzecz kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu kasacyjnym według norm przepisanych.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Ocenę zasadności skargi kasacyjnej trzeba zacząć od zarzutów zgłoszonych w ramach drugiej podstawy kasacyjnej (art. 398³ § 1 pkt 2 k.p.c.), bowiem badanie, czy w konkretnej sprawie prawo materialne zostało właściwie zastosowane jest możliwe po wykluczeniu takich uchybień procesowych, które by mogły istotnie wpłynąć na ustaloną podstawę faktyczną rozstrzygnięcia (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 28 kwietnia 2005 r., II CK 495/04, LEX nr 1615985; z dnia 15 kwietnia 2004 r., IV CK 274/03, LEX nr 164852; z dnia 23 marca 1997 r., II CKN 60/97, OSNC 1997 nr 9, poz. 28). Zarzuty skarżącego w tym zakresie dotyczą przede wszystkim sposobu umotywowania zaskarżonego wyroku przez Sąd Okręgowy (art. 328 § 2 k.p.c. w związku z art. 391 § 1 k.p.c.). Sąd Najwyższy wielokrotnie wskazywał, że stosownie do art. 328 § 2 k.p.c. uzasadnienie wyroku powinno zawierać wskazanie podstawy faktycznej rozstrzygnięcia, a mianowicie: ustalenie faktów, które sąd uznał za udowodnione, dowodów, na których się oparł i przyczyn, dla których innym dowodom odmówił wiarygodności i mocy dowodowej, oraz wyjaśnienie podstawy prawnej wyroku z przytoczeniem przepisów prawa. W związku z art. 391 § 1 k.p.c. przepis ten ma odpowiednie zastosowanie w postępowaniu apelacyjnym. Odpowiednie stosowanie art. 328 § 2 k.p.c. do uzasadnienia orzeczenia sądu drugiej instancji oznacza, że nie musi ono zawierać wszystkich elementów uzasadnienia wyroku sądu pierwszej instancji; sąd odwoławczy obowiązany jest jednak zamieścić w uzasadnieniu takie elementy, które ze względu na treść apelacji i zakres rozpoznania, są potrzebne do rozstrzygnięcia sprawy (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 29 kwietnia 2016 r., I CSK 306/15, LEX nr 2032362; z dnia 18 sierpnia 2010 r., II PK 46/10, LEX nr 685589; z dnia 9 września 2010 r., I CSK 679/09, LEX nr 622199). Zgodnie z poglądem wyrażonym w orzecznictwie, jeżeli sąd drugiej instancji podziela stanowisko sądu pierwszej instancji, to treść tej części uzasadnienia może ograniczyć się do stwierdzenia, iż przyjmuje jego ustalenia i wnioski jako własne (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 21 lipca 2017 r., I CSK 636/16, LEX nr 2333046; z dnia 21 marca 2001 r., I PKN 312/00, LEX nr 551016; z dnia 21 stycznia 2000 r., II CKN 698/98, LEX nr 1218146; z dnia 25 czerwca 1997 r., III CKN 80/97, OSNC 1997 nr 12, poz. 206, czy postanowienie z dnia 22 kwietnia 1997 r., II UKN 61/97, OSNAPIUS 1998 nr 3, poz. 104 i z dnia 4 grudnia 1998 r.,

III CKN 48/98, LEX nr 1214440). Ponadto, nawet uznając prawidłowość ustaleń faktycznych i oceny dowodów, sąd drugiej instancji ma obowiązek w uzasadnieniu wyroku szczegółowo odnieść się do tych ustaleń i ocen, które były kwestionowane w apelacji (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 10 czerwca 2013 r., II PK 300/12, LEX nr 1341270). Brak odniesienia się przez sąd drugiej instancji do całości materiału dowodowego, w szczególności dowodów, na które powoływał się skarżący, stanowi nie tylko naruszenie art. 382 k.p.c., ale jest również mankamentem uzasadnienia w rozumieniu art. 328 § 2 k.p.c. w związku z art. 391 § 1 k.p.c. (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 21 lutego 2013 r., IV CSK 347/12, LEX nr 1311807, czy wyrok z dnia 11 stycznia 2008 r., V CSK 240/07, LEX nr 515708).

W realiach rozpoznawanej sprawy Sąd Okręgowy uznał, że wyrok Sądu pierwszej instancji jest prawidłowy, ale z innych przyczyn oraz ograniczył się do stwierdzenia, iż „w dniu 29 kwietnia 2013 r. powód podpisał porozumienie stron, dodatkowo oświadczył, że odstępuje od żądania odszkodowania określonego w pkt 6 umowy o pracę, jak również dodatkowej nagrody rocznej opisanej w punkcie 4 umowy o pracę. Do podpisania porozumienia doszło w trakcie spotkania powoda z prezesem Spółki. W tym zakresie Sąd Okręgowy w całości podziela ustalenia Sądu Rejonowego, przyjmując jej jako własne”. Oznacza to, że Sąd Okręgowy jako własne przyjął wyłącznie ustalenia Sądu pierwszej instancji, iż w dniu 29 kwietnia 2013 r. doszło do zawarcia porozumienia pomiędzy powodem, jako członkiem zarządu pozwanej Spółki, a prezesem zarządu M. Z., które to porozumienie Sąd pierwszej instancji uznał za nieważne wobec naruszenia art. 210 § 1 k.s.h. Nie może także zniknąć z pola widzenia, że Sąd pierwszej instancji oddalił powództwo przyjmując, iż roszczenie skarżącego jest przedwczesne, gdyż nie doszło do rozwiązania umowy o pracę, a nie z tego względu, że skarżący zrzekł się prawa do odprawy (odszkodowania). W tym stanie rzeczy, wbrew odmiennemu twierdzeniu pozwanej zawartym w odpowiedzi na skargę kasacyjną, nie jest wystarczające przedstawienie w części historycznej uzasadnienia ustaleń poczynionych przez sąd pierwszej instancji, skoro na sądzie drugiej instancji w systemie apelacji pełnej spoczywa obowiązek wskazania ustalonych w sprawie okoliczności oraz ich oceny prawnej. Sąd Najwyższy nie jest bowiem uprawniony do dokonywania ustaleń

faktycznych (art. 398¹³ § 2 k.p.c.) i nie może domniemywać, jak według sądu odwoławczego przedstawia się stan faktyczny sprawy i jego ocena prawna, zwłaszcza, że powołanie się na orzeczenie Sądu Najwyższego nie zastępuje podstawy prawnej wyroku i nie eliminuje obowiązku jej wskazania w uzasadnieniu (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 6 stycznia 2009 r., II PK 117/08, LEX nr 738349). W orzecznictwie utrwalony jest pogląd, że o prawidłowym zastosowaniu prawa materialnego można mówić dopiero wtedy, gdy ustalenia stanowiące podstawę wydania zaskarżonego wyroku pozwalają na ocenę tego zastosowania (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 17 listopada 2016 r., IV CSK 93/16, LEX nr 2237418 i obszernie powołane tam orzeczenia). Wobec powyższego za uzasadniony należało uznać zarzut naruszenia art. 328 § 2 k.p.c. w związku z art. 391 § 1 k.p.c.

Natomiast w sytuacji, gdy kontrola kasacyjna wskazuje na nieprawidłowości uzasadnienia zaskarżonego orzeczenia, w tym na wady poczynionych ustaleń, przedwczesne jest dokonywanie ocen w zakresie pozostałych podnoszonych w skardze kasacyjnej zarzutów. Tylko na marginesie można dla porządku zauważyć, że kluczowym dla rozstrzygnięcia sprawy staje się ustalenie, jakie świadczenie przewidziały strony w punkcie 6 umowy o pracę i czy skarżący skutecznie zwolnił pracodawcę z obowiązku jego zapłaty. Zwolnienie z długu (art. 508 k.c.) jest bowiem umową wymagającą do swej skuteczności przyjęcia przez dłużnika tego zwolnienia, a to wymaga złożenia stosownego oświadczenia woli (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 14 kwietnia 2016 r., II CSK 447/15, LEX nr 2023849; z dnia 30 maja 2014 r., III CSK 224/13, OSNC 2015 nr 4, poz. 52; z dnia 3 lutego 2009 r., I PK 142/08, LEX nr 724988; z dnia 3 października 2008 r., I CSK 125/08, LEX nr 510988).

Z powyższych względów Sąd Najwyższy na podstawie art. 398¹⁵ § 1 k.p.c. oraz art. 108 § 2 k.p.c. w związku z art. 398²¹ k.p.c. orzekł jak w sentencji.